

Haandværkernes Arbejde. Hvis man havde angrebet det ærede Medlems Principper paa samme Maade, som man har angrebet disse Regler her, hvor man dog har gjort sig saa megen Umage for at afveje Faren ved de forskellige Virksomheder, hvis hans Principper vare blevne angrebne ud fra de samme Synspunkter, hvormed han nu angriber Lovforslaget, vilde det have set meget daarligt ud med det ærede Medlems Teori om, at man ikke maa sætte Skel mellem Arbejderne, og at alle skulle være ens stilled. Men heller ikke i Fjor, da det ærede Medlem stillede sit Ændringsforslag om en Understøttelseslov midt inde i Forsikringsloven, var der Tale om en almindelig Optagelse, i alt Fald var hele Søfarten udeladt. I Fjor havde det ærede Medlem ikke noget imod at udelade Søfarten fra Understøttelsen, i 1890 havde det ærede Medlem ikke noget imod at udelukke Haandværket fra Forsikringen. I al Almindelighed har dernæst det ærede Medlem tidligere udtalt sig i modsat Retning af det, som han udtalte i Lørdags. Jeg skal blot anføre en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem, der findes i Rigsdagstidende for November 1896. Det ærede Medlem siger der: „Dette store Spørgsmaal kunne vi ikke magte at løse paa en Gang, men kunne vi faa en Begyndelse gjort, saaledes at man kunde løse Spørgsmaalet stykkevis — og naar Begyndelsen er gjort, virkelig og saa fortsætte, mener jeg, at det vilde være en god Ting. Jeg vil derfor gøre, hvad jeg formaar, og slutte med Haabet om, at vi virkelig faa gjort en Begyndelse paa dette Omraade.“ Det er det ærede Medlems Standpunkt for netop et Aar siden i denne Sag, og det ærede Medlem var altsaa den Gang for saa vidt i Overensstemmelse baade med sin Fortid og med, hvad der ellers foregaar paa dette Omraade rundt omkring i Verden. Har man nemlig i noget Land tænkt paa eller forsøgt paa at tilvejebringe en Ulykkesforsikring for samtlige Arbejdere? Paa ingen Maade! Man har overhovedet ikke i noget Land en Ulykkesforsikring for samtlige Arbejdere. Der, hvor man er kommen videst, er Tyskland. Der fik man i 1883 en Lov for Industriadbejderne, i det væsentlige de samme, som vi her foreslaa medtagne; saa fik man i 1886 — Loven traadte først i Kraft senere — en særlig Lov om Landbruget. Altsaa tre Aar gik der imellem. I Østerrig har man en Lov, hvis indbefattede Arbejdere svare godt til den danskes, idet de farlige Driftsmidler i Landbruget ere tagne sammen med Industrien, saa-

ledes som her er foreslaaet, men i øvrigt har man i Østerrig ladet Landbruget være uden for Loven. Ellers kender jeg ingen Lovgivning, hvor man overhovedet har medtaget Landbruget. I Tyskland har man endnu ikke faaet Fiskeriet med, og først adskillig Tid efter, at man har faaet Landbruget med, tog man Søfarten ved Rederierne. Man er overalt gaaet til at løse denne Opgave stykkevis, hvor man ikke har sat sig et bestemt Maal og sagt: Hertil vilde vi gaa og videre ikke, og i de fleste Lande er man ikke gaaet ud over de virkelig farlige Erhverv — overalt de samme. Et æret Medlem har ment, at Landbruget var det allerfarligste Erhverv, det var meget farligere end hvilket som helst andet Erhverv. Det er underligt nok, for to Aar siden udtalte det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), at Risikoen ved Landbruget kun var en Fjerdedel af Risikoen ved Industrien, og derfor maatte man holde paa, at Landbruget ikke blev slaaet sammen med Industrien. Jeg ved ikke, hvorledes man skal kunne faa den Slags Ting til at rime sammen; sikkert er det dog, at Landbruget ikke er saa farligt som Industrien, om jeg end er overbevist om, at der i Landbruget forekommer adskillig flere Ulykestilfælde, end der blev sagt i Fjor. Arbejderkommissionen af 1885 antog ca. halvt saa mange som i Industrien, $\frac{1}{6}$ af Arbejdslønnen i Landbruget imod $\frac{2}{5}$ pCt. i Industrien. Men i hvert Fald er det jo de farlige Driftsmidler og ikke de Virksomheder, hvorved *overhovedet* Mennesker kunne komme til Skade, som vi have taget med her. Derfor have vi ikke taget Kreaturpasning med, men derimod f. Eks. Centrifugerne, og Forklaringen er den, at ved de virkelig farlige Driftsmidler kunne hverken Arbejdsgiverne eller Arbejderne undgaa den Fare, der kommer derfra. Denne have vi taget først, og det har man gjort alle Vegne. I den industrielle Virksomhed er desuden den ene Arbejders Bevægelser mange Gange bestemmende for den andens, hver enkelt Arbejder er kun et Led i en Kæde, og han maa gøre Bevægelserne med. Man har dernæst ment, at Virksomheder med de farlige Driftsmidler bør afholde Udgifterne ved deres Ulykkesinvaliders Forsikring, Arbejdsgiverne og Arbejderne sammen, og derigennem paa Forbruget og Forbrugerne, og at det var en Byrde, som ikke skulde over paa det samlede Samfund, ogsaa fordi man kun ved at lægge den paa selve Virksomhederne har nogen Garanti for, at der vil blive